

sygn. akt I C 1238/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

14 lutego 2023 roku

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy M. J.

po rozpoznaniu na rozprawie 31 stycznia 2023 roku w W.

przy udziale protokolanta Jacka Mostowskiego

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko E. M. i J. M.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej E. M. na rzecz powódki 20 652,16 zł (dwadzieścia tysięcy sześćset pięćdziesiąt dwa złote szesnaście groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 26 września 2018 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo przeciwko pozwanej E. M. w pozostałej części;
- oddala powództwo przeciwko J. M.;
- zasądza od pozwanej E. M. na rzecz powódki 2 217,93 (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

I. Stanowiska stron

Pozwem z 26 września 2018 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od E. M. i J. M. solidarnie 22 027,53 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazała, że dochodzi rozliczenia umowy leasingu w części, na którą nie wypełniła weksla gwarancyjnego – od pozwanej jako strony tej umowy, a od pozwanego jako poręczyciela (pozew k. 3-5).

Powód sprecyzował, że na zadłużenie pozwanej składa się: suma Wartości Zdyskontowanej i Wartości Końcowej (27 149,20 EUR) powiększona o sumę niezapłaconych rat (1 055,06 EUR) i pomniejszona o cenę netto sprzedaży przedmiotu leasingu (17 267,37 EUR), co daje 10 936,89 EUR, a po przeliczeniu na PLN zgodnie z art. 12 ust. 7 OWU (wg kursu 4, (...) z daty wypełnienia weksla) – 48 567,45 zł, a także 1 548,96 zł innych opłat tj.: 70,80 zł z tytułu noty odsetkowej (...)/16, 60 zł tytułem opłaty za wezwanie do zapłaty (...), 3,29 zł tytułem noty odsetkowej (...)/16, 60 zł tytułem opłaty za wezwanie do zapłaty (...), 40,27 zł tytułem noty odsetkowej (...)/16, 60 zł tytułem opłaty za wezwanie do zapłaty (...) i 1 254,60 zł tytułem opłaty za przechowywanie i przygotowanie przedmiotu do sprzedaży (...). Daje to łącznie 50 116,41 zł, a po odliczeniu 28 088,88 zł, na które wystawiono weksel – 22 027,53 zł (pismo k. 75-79, oraz pozew i protokół rozprawy z 31.01.2023 r.).

Powód w zależności od etapu procesu albo wskazywał, że pozwany odpowiada jako poręczyciel wekslowy (k. 67), albo że jako poręczyciel, który zawarł umowę poręczenia podpisując deklarację wekslową (k. 125).

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Zakwestionowali dochodzone roszczenie co do wysokości, wskazując na nieprawidłowość rozliczenia umowy przez powódkę, podnieśli zarzuty nieważności wypowiedzenia umowy leasingu z uwagi na sprzeczność z art. 256 ust. 1 i 2 pr. restr., sprzedaży przedmiotu leasingu po zaniżonej cenie oraz nadużycia prawa, a także bezskuteczności wobec masy sanacyjnej postanowień umowy leasingu utrudniających osiągnięcie celu postępowania sanacyjnego (art. 248 pr. restr.) oraz „zarzut wyzysku”. Wnieśli o uwzględnienie skutków prawnych zawartego w postępowaniu restrukturyzacyjnym układu. Wnieśli też o rozłożenie na raty ewentualnie zasądzonej od nich kwoty (odpowiedź na pozew k. 59-66).

II. Ustalenia faktyczne

2 grudnia 2015 r. powódka (jako finansująca) zawarła z pozwaną (jako korzystającą) umowę leasingu operacyjnego na 60 miesięcy, którego przedmiotem była nowa naczepa kurtynowa o wartości netto 22 900 EUR. Zobowiązana była do uiszczania miesięcznych rat leasingowych po 408,27 EUR (płatnych z góry, do 30. dnia każdego okresu) oraz wartości końcowej. Wartość Końcową ustalono na 5 725 EUR, a Stopę Bazową jako (...) 1M. Jako zabezpieczenie wskazano weksel in blanco (umowa k. 15-16).

Tego samego dnia pozwana wystawiła na zlecenie powódki weksel gwarancyjny in blanco, na którym pozwany złożył poręczenie wekslowe (odpis wypełnionego weksla k. 43, deklaracja wekslowa pozwanej k. 44, oświadczenie poręczyciela wekslowego k. 127).

Zgodnie z ogólnymi warunkami leasingu (k. 17-23) korzystający obciążony jest kosztami poniesionymi przez finansującego na skutek nienależytego wykonania przez korzystającego umowy leasingu, w szczególności kosztami upomnień (art. 7 ust. 4, art. 10 ust. 3). Wpływające należności miały być zaliczane na poczet najdawniej wymagalnych należności, niezależnie od dyspozycji korzystającego (art. 6 ust. 3). Finansujący ma prawo wypowiedzieć umowę, jeżeli korzystający zalega z zapłatą co najmniej jednej miesięcznej raty leasingowej, jeżeli w odpowiednim dodatkowym terminie wyznaczonym korzystającemu na piśmie z zagrożeniem, że po upływie tego terminu finansujący będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym, korzystający nie dokona zapłaty wszystkich wymagalnych należności z tytułu umowy leasingu (art. 11 § 3 ust. 2 lit. b). W takim wypadku korzystający zobowiązany jest uiścić wymagalne należności (w tym zaległe raty leasingowe z odsetkami) oraz Wartość Zdyskontowaną i Wartość Końcową w terminie 14 dni od doręczenia żądania (art. 12 ust. 2). Kwotę tę zwiększa się o poniesione przez finansującego koszty związane z odbiorem, przechowaniem i sprzedażą przedmiotu leasingu (art. 12 ust. 3). W razie sprzedaży przedmiotu leasingu przez finansującego po wygaśnięciu umowy powyższą kwotę pomniejsza się o cenę netto uzyskaną ze sprzedaży (art. 12 ust. 5). Finansujący ma prawo do przeliczenia powyższej kwoty z zastosowaniem kursu sprzedaży waluty z pierwszej tabeli kursowej (...) S.A. z dnia przygotowania rozliczenia i żądania ich zapłaty w PLN (art. 12 ust. 7). Wartość Zdyskontowana to zdyskontowana suma pozostałych do końca planowanego okresu umowy rat leasingowych przy zastosowaniu obowiązującej stopy dyskonta równej stopie bazowej w ostatnim dniu roboczym miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym doszło do wypowiedzenia umowy leasingu (art. 1 ust. 13).

Zgodnie z Tabelą opłat i prowizji (k. 95) za wystawienie wezwania do zapłaty należna jest opłata 60 zł netto.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z 14 lipca 2016 r. (V GR 2/16) otwarto przyspieszone postępowanie układowe pozwanej (odpis postanowienia k. 69).

Po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego pozwana dokonała następujących wpłat na rzecz powódki: 30-31 sierpnia 2016 r. 436 zł i 171,23 EUR na poczet części raty płatnej do 29 lipca 2016 r., a 3 października 2016 r.: 98,64 EUR, 428,89 EUR na poczet raty płatnej do 30 sierpnia 2016 r. i 257,66 EUR na poczet pozostałej części raty płatnej do 29 lipca 2016 r. (zestawienie wpłat sporządzone przez powódkę k. 80; brak dowodów wpłat przedłożonych przez pozwanych).

Pismem z 18 października 2016 r. pozwana została wezwana do uiszczenia zaległej raty leasingowej (428,89 EUR netto płatnej do 30 września 2016 r.) do 31 października 2016 r. pod rygorem wypowiedzenia umowy leasingu. Pozwana nie uiszczyła tej raty (wezwanie do zapłaty k. 81, potwierdzenie nadania k. 82).

Pismem z 9 listopada 2016 r. powódka na podstawie art. 11 § 3 ust. 2 lit. b OWU wypowiedziała pozwanej umowę leasingu wobec nieuiszczenia w wyznaczonym terminie zaległej raty. Pismo zostało doręczone 21 listopada 2016 r. (wypowiedzenie k. 24, potwierdzenie doręczenia k. 25-26).

23 lutego 2017 r. powódka przejęła przedmiot leasingu (protokół k. 83).

24 lutego 2017 r. na podstawie systemu (...)Ekspert wycenił przedmiot leasingu na 70 900 zł netto (wycena k. 96-104).

28 lutego 2017 r. rozliczono umowę leasingu. Na podstawie pozostałej do końca planowanego okresu umowy liczby rat (51), stopy (...) 1M z 31 stycznia 2017 r. (1%), wysokości raty leasingowej netto (428,89 EUR) oraz wartości końcowej netto (5 725 EUR) wyliczono sumę Wartości Zdyskontowanej i Wartości Końcowej na 27 149,20 EUR, która po powiększeniu o zaległe raty (1 055,06 EUR) wyniosła 28 204,26 EUR (rozliczenie k. 84, nota obciążeniowa k. 27, potwierdzenie doręczenia k. 28-29).

23 października 2017 r. powódka zbyła przedmiot leasingu za 75 600 zł netto tj. 17 326,37 EUR (faktura k. 105, nota uznaniowa k. 35).

31 października 2017 r. skorygowano rozliczenie w związku z ww. uznaniem, wskazując, że pozwana winna jest 10 936,89 EUR (28 204,26 EUR – 17 326,37 EUR), a ponadto dodatkowe koszty w kwocie 1 548,96 zł (rozliczenie k. 34).

Pismem z 4 stycznia 2018 r. wezwano pozwaną do zapłaty ww. należności (wezwanie k. 33, potwierdzenie doręczenia k. 36-37).

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z 16 marca 2018 r. (V GRp 1/16) został zatwierdzony układ zawarty przez pozwaną z wierzycielami na zgromadzeniu wierzycieli z 24 lutego 2017 r. ((...) poz. 15052 k. 67-68).

21 maja 2018 r. wypełniono weksel gwarancyjny na kwotę 28 088,88 zł (weksel k. 43).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla z 26 listopada 2018 r., II Nc 4690/18 uwzględniono powództwo na ww. sumę. W pozwie wskazano, że dochodzone jest 28 088,88 zł z należnych 50 116,41 zł. Nakaz jest prawomocny z dniem 16 lutego 2022 r. (dołączone akta II Nc 4690/18).

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z 3 listopada 2021 r. (V GREu 1/20) ww. układ został uchylony ((...) poz. 9266 k. 154).

Powódka wystawiła też:

5. notę obciążeniową z 31 sierpnia 2016 r. na 60 zł za wystawienie wezwania do zapłaty (k. 88), jednakże nie udowodniła, że rzeczywiście takie wezwanie do zapłaty wystawiła (jedyne wezwanie do zapłaty, które udowodniła, że wystawiła, to wezwanie z 18 października 2016 r., a więc już po wystawieniu ww. noty, i na które wystawiono inną notę);

6. notę obciążeniową z 30 września 2016 r. na 60 zł za wystawienie wezwania do zapłaty (k. 90), jednakże nie udowodniła, że rzeczywiście takie wezwanie do zapłaty wystawiła (jedyne wezwanie do zapłaty, które udowodniła, że wystawiła, to wezwanie z 18 października 2016 r., a więc już po wystawieniu ww. noty, i na które wystawiono inną notę);

7. fakturę VAT z 1 marca 2017 r. na 1 254,60 zł za koszty przechowywania i przygotowania do sprzedaży do umowy przedmiotu leasingu (k. 94), jednakże nie udowodniła, że rzeczywiście poniosła takie koszty tj. że uiściła takie kwoty na rzecz (...) sp. z o.o. (k. 24, 83), a podstawą obciążenia pozwanej w świetle OWU było rzeczywiste poniesienie przez powódkę kosztów (art. 12 ust. 3 OWU k. 22);

8. notę obciążeniową z 30 lipca 2016 r. (k. 85), gdzie w szczególności naliczono odsetki 0,77 zł za opóźnienie w płatności noty obciążeniowej (...), której jednak nie przedłożył i nie wykazał, że rzeczywiście był jakiś koszt, co do którego pozwana zalegała i należne były odsetki.

W pozostałym zakresie powódka wykazała „inne koszty”, a mianowicie: w pozostałym zakresie noty obciążeniowej z 30 lipca 2016 r. (k. 85) tj. co do dochodzonych z niej 70,03 zł, w zakresie noty odsetkowej z 31 sierpnia 2016 r. (k. 89) tj. co do dochodzonych z niej 3,29 zł, w zakresie noty odsetkowej z 31 października 2016 r. (k. 91) tj. co do dochodzonych z niej 40,27 zł i w zakresie opłaty za wezwanie do zapłaty z 18 października 2016 r. (k. 93 – vide wezwanie k. 81-82).

III. Ocena dowodów

Dowód z opinii biegłego został na podstawie art. 1304 § 5 k.p.c. pominięty z uwagi na nieuiszczenie przez powódkę zaliczki. Dowód z zeznań świadka R. M. został pominięty na podstawie art. 2352 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.c., ponieważ został zgłoszony na fakty w części bezsporne (data otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, zgłaszanie przez pozwaną zarzutów co do sposobu księgowania wpłat, data wypowiedzenia umowy leasingu), w części nieistotne dla rozstrzygnięcia (w tym oceny), a w części takie, których nie da się wykazać dowodem z zeznań (wartość pojazdu, uiszczenie konkretnych rat). Dowód z przesłuchania stron został z kolei pominięty na podstawie art. 299 k.p.c. a contrario, brak bowiem podstaw do uznania, że jakakolwiek okoliczność istotna dla rozstrzygnięcia i zgłoszona przez pozwanych pozostała do wyjaśnienia i nie mogła być wykazana innym dowodem.

IV. Ocena prawna

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie w stosunku do pozwanej.

Pozwaną jako stroną umowy leasingu wiążą jej postanowienia oraz ogólne warunki umowy (art. 384 § 1 k.c.).

Z uwagi na nieuiszczenie przez pozwaną raty leasingowej płatnej do 30 września 2016 r., mimo dodatkowego wezwania z 18 października 2016 r. i zakreślonego w nim terminu do 31 października 2016 r. – powódka miała prawo na podstawie art. 11 § 3 ust. 2 lit. b OWU wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, co uczyniła 9 listopada 2016 r.

W takiej sytuacji pozwana zobowiązana była uiścić zaległe raty (1 055,06 EUR tj. po 428,89 EUR netto za wrzesień 2016 r. i październik 2016 r.), oraz Wartość Zdyskontowaną (wyliczoną w oparciu o (...) 1M z 31 stycznia 2017 r. i pozostałe 51 rat planowanych do końca umowy) i Wartość Końcową (które łącznie wyniosły 27 149,20 EUR), pomniejszone o sumę netto uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu (17 267,37 EUR), co daje 10 936,89 EUR.

Powódka miała prawo przeliczyć tę kwotę na PLN zgodnie z art. 12 ust. 7 OWU zgodnie z pierwszą tabelą kursową (...) z dnia przeliczenia i żądania zapłaty, co w niniejszej sprawie stanowiło wypełnienie weksla, gdzie po raz pierwszy zażądano całej sumy w PLN (21 maja 2018 r.), kiedy kurs w pierwszej tabeli (...) wynosił 4,4407 zł/EUR, tym samym należność w PLN wynosi 48 567,45 zł.

Z pozostałej dochodzonej kwoty 1 548,96 zł powódka wykazała 173,59 zł (70,03 zł, 3,29 zł, 40,27 zł i 60 zł), albowiem jak wskazano wyżej, w zakresie 1 375,37 zł (0,77 zł, 60 zł, 60 zł, 1 254,60 zł) nie sprostowała ciężarowi dowodu, mimo zakwestionowania przez pozwanych roszczenia co do wysokości.

Wykazane należności powódki wobec pozwanej wynoszą łącznie 48 741,04 zł (48 567,45 zł + 173,59 zł), co po pomniejszeniu o już zasądzone z tego tytułu nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym 28 088,88 zł wynosi 20 652,16 zł, i taką sumę sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki.

Odsetki były powódce należne zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. co najmniej od upływu 14-dniowego terminu określonego w wezwaniu do zapłaty z 4 stycznia 2018 r., które zostało doręczone 22 stycznia 2018 r. Tym samym roszczenie odsetkowe dochodzone w niniejszej sprawie od dnia wniesienia pozwu (26 września 2018 r.) było w całości zasadne.

W pozostałym zakresie powództwo w stosunku do pozwanej jako niewykazane co do wysokości (która była kwestionowana) podlegało oddaleniu.

Powództwo w stosunku do pozwanego w całości nie zasługiwało na uwzględnienie. Pozwany nie był stroną umowy leasingu ani jej poręczycielem. Pozwany wyłącznie poręczył weksel gwarancyjny, więc odpowiada do sumy wekslowej (i z tej racji wydano przeciwko niemu nakaz zapłaty z weksla – w postępowaniu II Nc 4690/18). Jest poręczycielem wekslowym (awalistą) a nie poręczycielem umowy. Są to dwa różne stosunki prawne odrębnie uregulowane (por. art. 30 i n. pr. weksl. oraz art. 876 i n. k.c.). Nie jest wykluczone udzielenie przez tę samą osobę i poręczenia, i poręczenia wekslowego, jednakże równie niezasadne byłoby przyjęcie, że każdy awalista udziela jednocześnie poręczenia umowy, na której zabezpieczenia wystawiony został będący przedmiotem awalu weksel.

Powódka z przyczyn niezrozumiałych wypełniła weksel gwarancyjny nie na całą kwotę zaległości pozwanej, tylko na 28 088,88 zł. Tym samym o ile nie wyłącza to dochodzenia przez nią od pozwanej (strony umowy będącej przedmiotem zabezpieczenia wekslem gwarancyjnym) pozostałej kwoty zaległości na podstawie stosunku podstawowego, o tyle wyłącza dochodzenie tej pozostałej kwoty od pozwanego jako awalisty. Powódka zresztą następnie w niniejszym procesie nadal wskazywała, że dochodzi od pozwanego roszczenia jako od awalisty (k. 67), żeby dopiero po dostrzeżeniu oczywistej niezasadności tak sformułowanego powództwa, usiłować je „uratować”, twierdząc na potrzeby niniejszego procesu (w umowie leasingu bowiem takiego zabezpieczenia nie wskazano – vide art. 3 k. 16), że pozwany, udzielając awalu (poręczenia wekslowego), jednocześnie udzielił poręczenia umownego.

Jako dowód tego rzekomego poręczenia umownego (art. 876 k.c.) powódka wskazała deklarację wekslową (k. 127), zatytułowaną „oświadczenie poręczyciela wekslowego”, w której nie znajduje się ani jedno słowo czy wyrażenie, które wskazywałoby, że awalista miał na celu cokolwiek więcej niż właśnie udzielenie poręczenia wekslowego. Przeciwnie, wskazuje w swojej deklaracji, że udzielił „poręczenia wekslowego”, że przedmiotem jest suma wekslowa stanowiąca odpowiedzialność „wystawcy”, natomiast odwołania do „umowy leasingu” stanowią typowe dla wszelkich deklaracji wekslowych wskazanie stosunku podstawowego i zakresu uprawnienia remitenta do uzupełnienia weksla in blanco (właśnie taki jest cel sporządzania deklaracji wekslowych, a nie wykreowanie dodatkowego stosunku prawnego w postaci poręczenia umownego).

Jest to kwestia należytej wykładni oświadczenia woli (art. 65 k.c.) a więc kwestia stosowania prawa materialnego a nie oceny dowodów. Powódka poza złożeniem deklaracji wekslowej (k. 127) nie złożyła żadnych innych dowodów, z których by wynikało, że „oświadczenie poręczyciela wekslowego” może mieć inny jeszcze sens niż wynikający z jego treści.

Pozostałe zarzuty pozwanych nie zasługiwały na uwzględnienie.

Wypowiedzenie umowy leasingu było skuteczne mimo jego dokonania po otwarciu przyspieszonego postępowania układowego z uwagi na art. 256 ust. 3 pr. restr. Należy bowiem zaakcentować, że podstawową zasadą prawa restrukturyzacyjnego jest, że przedsiębiorca w restrukturyzacji, o ile otrzymuje ochronę przed dochodzeniem od niego wierzytelności objętych układem, o tyle musi terminowo płacić zobowiązania, które stają się wymagalne po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego (por. art. 8 ust. 2 oraz art. 326 ust. 2 pr. restr.). Stąd zgodnie z art. 256 ust. 3 pr. restr. w razie niewykonywania przez dłużnika zobowiązań nieobjętych układem (tj. w szczególności tych, które stają

się wymagalne po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego – vide art. 150 ust. 1 pkt 1 pr. restr.), dopuszczalne jest wypowiedzenie na tej podstawie umowy leasingu bez zezwolenia rady wierzycieli.

Pozwani nie wskazali żadnego konkretnego postanowienia umowy leasingu, które rzekomo miałyby utrudniać osiągnięcie celu postępowania sanacyjnego i z tego względu być bezskuteczne wobec masy sanacyjnej zgodnie z art. 248 pr. restr. Przepisu tego (jako przepisu ogólnego) nie można wyklądać w kontrze do art. 256 ust. 3 pr. restr. (przepisu szczególnego), a więc w ten sposób, że nieuiszczanie należnych po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego rat leasingowych nie może być przesłanką wypowiedzenia umowy leasingu.

Pozwani nie wykazali też zasadności zarzutu „sprzedaży przedmiotu leasingu po zaniżonej cenie”. Wymagałoby to dowodu z opinii biegłego. To na pozwanych spoczywałby ciężar ewentualnego wykazania, że na skutek nienależytego wykonania przez powódkę umowy w zakresie sprzedaży przedmiotu leasingu wyrządziła im szkodę, co dodatkowo wymagałoby złożenia stosownego zarzutu potrącenia (materiałnoprawnego i procesowego). Powszechnie przyjmuje się przy tym, że odliczeniu podlega realnie uzyskana przez finansującego korzyść ze sprzedaży rzeczy (zob. wyroki SN z 15 lutego 2008 r., I CSK 354/07, z 28 stycznia 2010 r., I CSK 216/09, z 14 lipca 2010 r., V CSK 4/10, z 9 września 2010 r., I CSK 641/09, z 26 października 2011 r., I CSK 715/10, z 13 stycznia 2012 r., I CSK 176/11, z 12 grudnia 2013 r., V CSK 566/12, wyrok SA w Łodzi z 4 marca 2016 r., I ACa 1318/15, a także B. Fuchs, w: Frasz, Habdas, Komentarz KC, 2018, art. 70915).

Zarzuty „wyzysku” i nadużycie prawa z uwagi na ich ogólnikowość nie poddają się rzeczowej ocenie. Dość wskazać, że zarzuty nieprawidłowego księgowania wpłat pozwanych pozostały gołosłowne, podobnie jak twierdzenie o rzekomym naliczaniu pozwanej kar umownych.

Z uwagi na prawomocne uchylene układu brak podstaw do uwzględnienia go przy wyrokowaniu. Zgodnie bowiem z art. 179 ust. 1 pr. restr. w razie uchylene układu wierzyciele mogą dochodzić swych roszczeń w pierwotnej wysokości.

Mając na uwadze, że pozwana nie skorzystała z dobrodziejstwa postępowania restrukturyzacyjnego (układ został uchylony) uwzględnianie wniosku o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty byłoby nieuzasadnione, a tym bardziej brak podstaw do przyjęcia, że spełniona jest przesłanka „szczególnie uzasadnionego wypadku” warunkująca w świetle art. 320 k.p.c. zastosowanie tej instytucji.

V. Koszty procesu

O kosztach sąd orzekł na podstawie odpowiedzialności za wynik procesu stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.c., zgodnie z art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo do wygranej. Sąd uznał, że pozwana wygrała w ok. 47%, bowiem w stosunku do pozwanego J. M. przegrała w całości (50%), a w stosunku do pozwanej E. M. (pozostałe 50%) wygrała w 93,8% (20 652,16 zł z żądanych 22 027,53 zł), co stanowi 47% całości (93,76% z 50% wartości przedmiotu sprawy przypadającej na pozwaną). Pozwana (która nie poniosła kosztów procesu) powinna zatem zwrócić powódce 47% poniesionych przez nią kosztów, na które złożyły się: opłata od pozwu (1 102 zł), opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa (17 zł) i wynagrodzenie radcy prawnego stosownie do § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (3 600 zł), co daje łącznie 4 719 zł, z czego 47% stanowi zasądzona kwota 2 217,93 zł.

Z.ądzenia:

- odnotować uzasadnienie;

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki r. pr. E. S.-R. przez umieszczenie w portalu informacyjnym.

W., 9 marca 2023 roku asesor sądowy M. J.